

fattes i Klasse med Enheden i Maal og Vægt. Derimod forudsætter jeg, at det er Meningen, at man med Hensyn til de Jordopmaalinger, der skulle foregaa, hvor der er Tale om ny Hartkornsansættelse, eller om en Fordeling af Hartkorn, skal benytte det nye Maal, Meteren, Arer og Sektarer. Jeg kan ikke indse Mindet, end at det maa anses som en Selvfølge, naar det nye Jordmaal indføres i den private Handel og Vandel; men naar det er Tilfældet, tror jeg, at det vilde være rigtigt at optage en udtryffeligt Bestemmelse derom i Loven; thi det synes mig, at en saadan saannes. Jeg kan ikke ret se, at dette Forhold med Nødvendighed gaar ind under, hvad der er anført i § 4. — En anden lidet betydelig Bemærkning er den, at, naar der i § 7 er nævnt en Favn Brænde, og den er ansat i Kubikmeter, saa vil jeg henstille, om det kan være rigtigt. Saa vidt jeg opfatter Begrebet af en Favn Brænde, saa er det ikke noget Kubikmaal, men et Kvadratmaal af Favnstykker, og det tror jeg ikke gaar an uden videre at omsætte i Kubikmeter. — Endnu vil jeg gjøre en Bemærkning, nemlig med Hensyn til de i § 9 fastsatte Straffebestemmelser. Jeg ser egentlig ikke ret, hvorfor man har fundet Anledning til at fravige den Straffebestemmelse for de paagjældende Forhold, som indeholdes i Straffelovens § 277. Bestemmelsen der gaar ud paa, at Bemyttelsen af ujusteret eller urigtigt justeret Maal og Vægt skal straffes med Bøder indtil 100 Rdlr. første Gang og i Gjentagelsestilfælde med højere Bøder eller Fængsel. Jeg ser som sagt ikke, at der er nogen Grund til at forandre denne Straffebestemmelse. For saa vidt det er fastsat i Paragrafen, at ulovlig benyttede Maal- og Vægtredskaber skulle konfiskeres, medens dette efter Straffelovens § 34 ikke er nødvendigt, men kan se, skal jeg være villig til at indrømme, at det kan være rigtigt, hvad der er fastsat her i Paragrafen, idet det vel kan være hensigtsmæssigt, at det gjøres til ubetinget Regel. Men ellers skjøner jeg ikke, at der kan være Grund til nogen anden Forandring i Straffeloven i denne Henseende. — Til disse Bemærkninger skal jeg paa Sagens nuværende Standpunkt indskrænke mig.

Andra: Min ærede Sidemand (Falleen) kom i sit Foredrag til at beraabe sig paa min Uvidenhed med Hensyn til det gjældende Maalsystem, og man vil efter den begejstrede Maade, hvorpaa det ærede Medlem iøvrigt udtalte sig om det nye System, lettelig kunne falde paa den Tro, at jeg, erkjennende Rigtigheden af denne Uvidenhed, ogsaa maatte dele hans Opfattelse af alt det Gode, vi staa i Begreb med at opnaa, hvis nærværende Lovforslag gennemføres. Derfor finder jeg mig foranlediget til med et Par Ord nærmere at omtale min Stilling til Sagen, saa meget mere, som der efter Alt, hvad der er udtalt, ikke er en Gæste, med hvem jeg er i Stand til at samstemme.

Jeg tilstaar, at for mit Vedkommende er jeg bleven saa overmattet af Reformer, at jeg med en vis Uvillie ser paa disse saakaldte Reformer, hvoraf den ene kommer os i Møde efter den anden. Jeg ser som oftest deri kun, hvad der ogsaa ligger i Ordet selv, Omdannelser. Det er kun noget Nyt, man faar, men man glemmer altfor meget, at det Nye skulde være bedre. Jeg synes, at ved en stor Del af disse Reformer er det kun Nyhedsfygen, der finder sin Tilfredsstillelse, og at man kun ser lidt hen til, at det er en virkelig Forbedring af Forholdene, der bør ske. Jeg veed jo nok, at Tiden nu en Gang er saaledes, og derfor er det mig ikke paa nogen Maade uklart, at hvad der egentlig er det Afgjørende ved denne Sag, er, at den er noget Nyt, Noget, der er kommet i Møde, og derfor skal man have det, ligegyldigt om det passer eller ikke, ligegyldigt om den store Befolkning Menneskealdere igennem vil kunne derunder. Derpaa kommer det ikke an. Theoretikerne have sat sig i Sovebet, at det er et stort europæisk Fremfærd, der gjøres, og saa skulle Alle til, og de tie. Da vi for kort Tid siden foretog Myntforandringen, var det ganske sikkert et stort og betænkeligt Skridt, der gjordes, og Enhver her iblandt os har nok i sin egen Kreds kunnet samle Erfaring i tilstrækkeligt Maal om, med hvilket Besvær denne Forandring er bleven ledtaget. Nu synes man at ville paaberaabe sig denne Forandring som Grund til ogsaa at ville gjøre det næste Skridt og indføre det her foreslaaede System. Her kommer det frem, at man skal vogte sig for det første Skridt, thi ogsaa her gjælder det, at det er det første Skridt, der koster, og at det drager de andre efter sig. Det er imidlertid fuldstændig uberettiget at drage denne Konsekvens, som man synes er naturlig. Ved Myntforandringen var der en haard og tvingende Nødvendighed tilstede; vi maatte stemme for Forandringen, thi Værdiforholdene ere vi ikke Herrer over, og i det Dieblisk Sølvsoden paa den Maade, som det var sket, var bleven forjaget af alle store Stater, er det en Selvfølge, at det vilde have været at tilspøe os de søleligste Tab, dersom vi ensidig vilde have holdt fast paa den. Et ganske andet Spørgsmaal er det — denne Nødvendighed anerkjendt, og jeg selv stemte for Forlaget, og var ogsaa selv villig til at anerkjende den — om man ikke i Loven kunde have truffet et heldigere Valg af Enheden, om det f. Ex. ikke havde været langt at foretrække, hvis man som Enhed havde beholdt vor gamle Daler, i Stedet for at man har taget den nye Krone. Her er et andet Forhold, som jeg vil gjøre opmærksom paa. Vi forandrede Enheden, men hvor let gjorde vi ikke Forandringen? Den gamle Daler forjagede vi, men to Remarken, som var os Alle bekendt, og paaflistrede den et nyt Naam, og derfor, og væsentlig derfor, er det gaaet, som det er. Endnu i dette Dieblik er der vist Ingen, der har faaet